

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztalvozás

387.6

Szerző: d. i.

Cím: Egy délután a budapesti fabörzén

Hely

Idő

" 1915 "

Forrás:

Alkotmány

Személy

Helyszám

Bp.

1915 X. 24.

Egy délután a budapesti fabörzén.

— Saját tudósítónktól. —

Budapest, okt. 20.

Budapesten a hatóság maximálta a szén- és kokszarakat, de a tüzfáról elfeledkeztek, mintha ez nem is volna fontos. Sem a kormány, sem a főváros nem gondoltak arra a sok nehézségekre, mely a tüzfabszerzés körül nap-nap után felmerül és amely végeredményben az árak folytonos emelkedését idézte elő.

Budapesten a tüzifa métermázsája kicsinyben ma már *tulhaladta a hat koronát*. A háboru kitörése óta ez *több mint száz százalékos* emelkedést jelent.

A tüzifaárak folytonos emelkedésének okait kutatva, elmentem a *fabörzére*. A Ferenc József-téren közvetlenül a Lánchiddal szemben van a *«Gresham-Venezia»* kávéház, naponta itt bonyolítják le a fakereskedők üzleteiket, igazában szólva: itt állapítják meg a mi mindennapi tüzelőfánk árát.

Az árak ma oly rohamosan hullámznak, hogy amig például *Grün* vagy *Stern* fakereskedő ur a Veneziában ebéd után leveti a felöltőjét és megissza a pikkolóját, az árak már megint ugrottak 10—20 fillérrel.

Schvarcz vidéki kiskereskedő feljött Szarvasról, hogy néhány waggon tüzfát vásároljon. Letelep-szem mellé és elkezdünk számolni. Ma Budapesten

440—450 korona a totyó ára egy waggon bükkhasáb tüzfának. Mire Szarvasra ér ez a fa, erre még a következő kiadások vannak: 40 korona a vasut, 5 korona a napszámos, 70 koronába kerül a felaprózás, 20 koronát lehet számítani az elhullásra. Így benne van összesen Szarvason egy waggon fa 565 koronába.

Azt mondja erre Schvarcz ur:

— Nem bírom adni mázsánként Szarvason még 6 korona 40 fillérért sem. Így sem keresek mellette.

Több fakereskedő odaül az asztalunkhoz és tüzfát kínál waggononként 450—460 koronáért, de ezt is *csak papírosan*. Azonnali szállításra, kereskedői nyelven: *prompt-ra* senki sem ad. Miért? — kérdezzük. Azt felelik, hogy *nincs vasuti szállítás*.

Jó idő óta egyáltalán nem szállít a vasut. A fakereskedők egyesületének megbízottai a mult héten jártak a miniszteriumokban és kérték, hogy a kormány adjon megfelelő számú waggont. A miniszter megígérte, hogy intézkedni fog mielőbb.

A Magyar Éatermelők és Fakereskedők Országos Egyesülete pedig felterjesztésben azt kéri a kormánytól, hogy rendeletileg intézkedjék bizonyos számú munkaerő és fuvaros kirendelése iránt, ezenkívül iparvágányok létesítésével tegye lehetővé a könnyebb szállítást, továbbá a faipari üzemekben dolgozó nélkülözhetetlenebb munkaerőknek adjon a katonáskodás alól felmentést.

A háboru kitörése előtt közvetlenül Budapesten 200 koronába került egy waggon tüzifa, ma pedig 440, sőt 460 koronáért adják és veszik a Veneziában. Ez ugy-e bár mintegy *százötven* százalékos emelkedés. Kérdést intézek több fakereskedőhöz,

(Két v. füz.) (Oldal)

hogy vajjon mi indokolja ezt a horribilis emelkedést?

Kohn Simon szakértő így magyarázza:

— Az áremelkedés oka az, hogy *nincs elég munkaerő* és ha van, az drágább, mint volt ezelőtt. Nincs készlet, *nincs kitermelés*. A kormány *elmulasztotta* megadni a lehetőségét annak, hogy a háboru kitörése után közvetlenül elegendő területet kitermeljenek. Harmadik nagy ok pedig, hogy *nincs waggon*, szünetel a szállítás. *Ha ez még tovább így tart, néhány hét múlva Budapesten is beáll az általános fajség*. A mostani készlet alig tart tovább egy pár hétnél.

Mindez az indokolás azonban nem elég szám-szerű és bármennyire igyekeznek is a fakereskedők a szállítási nehézségekre és a kormány mulasztásaira tolni a horribilis árdrágulás ódiúját, bizonyos igaz az, hogy *a százötven százalékos emelkedés előidézésében nagy része van a spekulációnak is*, mely éppen a Venezia-kávéházbeli fabörze működésében mutatkozik szemléltető formában.

A fentebb érintett nehézségek dacára is meg-
lehetősen élénkséget mutat a Veneziabeli fabörze. Adnak-vesznek, alkuszna, kapacitálnak, ígérnek. Ügynökök egyik asztaltól a másikhoz mennek és folyton csak adnak, persze *csak papírosan*. Az üzletet leginkább állva kötik meg. Ahányan vannak az asztalnál, az mind feláll és ugy alkuszik. Közben a kinyujtott karok jellegzetesen gesztikulálnak a levegőben. Majd pedig harsány kiáltozások hallatszanak ki a nagy zajból:

— Adok keményfát tizenhét ötvenért.

— Tizenkettő ötven a puha.

Mire felgyulnak a villanykörték, az árak megint emelkedtek 20 fillérrel métermázsánként. Egyes privát vevőnél ez csekélység, de egy kis vagyont jelent *Baumholz* urnál, aki éppen most csinált kötést harminc waggon bükkhasábra ab Budapest.

Beszélik a fabörzén, hogy a kormány már a legközelebbi napokban rekvirálni fogja az országban levő fakészleteket.

Bár csak igaz volna. Már régen meg kellett volna tenni.

1915.